

2
apr.

eglutē

1985
BIRŽELIS

EGLUTĖ

1985 BIRŽELIS

TURINYS

- 3 MANO TĖTĖ, D. Lipčiūtė
- 4 DVI MEILĖS ŠVENTĖS, R. Udrienė
- 6 KEISTA KELIONĖ VI, L. Stačiokaitė
- 11 JONUKO IŠRADIMAS, N. Butkienės pasaką pritaikė E.J.
- 16 CIRKAS, V. Palčinskaitė
- 17 KURIS GUDRESNIS?, Vyturys
- 19 PASIJUOKIME
- 20 PIRAMIDĖS
- 22 GALVOSŪKIAI
- 26 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Osmolskio

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- J. Paukštienė — 3
- N. Palubinskienė — 6, 8, 9
- D. Kizlauskienė — 11, 12
- K. Juzaitytė — 14, 15
- R. Lapšienė — 16
- R. Karosaitė — 17, 18

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00, vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

MANO TĖTĖ

Danutė Lipčiūtė

Tėtė viską žino,
Tėtė viską moka:
Jis padangėm skraido
Vienas lėktuvu.

Vėžlio nesibijo
Pirštu pakutenti, —
Pasigauna žuvis
Žiemą po ledu.

Pasakų jis moka
Įdomių, baisių.
Kai baugu man būna, —
Jo glėbin skubu!

DVI MEILĖS ŠVENTĖS

paruošė Rūta Udrienė

JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ

Birželio mėnesį švenčiame Jėzaus Širdies šventę. Širdis reiškia meilę. Ar matėte kur nors paveikslą arba statulą Jėzaus, rodančio savo širdį žmonėms? Jo Širdis dega ugnimi. Tai reiškia Jo didelę meilę mums.

Iš liepsnos iškyla kryžius, nes Jėzus mus taip myli, kad sutiko už mus numirti ant kryžiaus. Jėzaus širdis taip pat apvainikuota erškėčių vainiku. Erškėčiai duria. Tai reiškia žmonių nedėkingumą ir piktumą. Jėzaus širdis perverta ir iš jos laša kraujas. Jėzaus širdį pervėrė kareivio ietis, Jėzui mirštant ant kryžiaus. Jėzaus kraujas primena mums visas dovanas, kurias mes gauname iš Dievo, kai mylime Jį ir jo žmones. Dievo gerumas mums padeda šiame gyvenime ir atveria mums dangaus vartus, kai mirštame.

Jėzaus Širdies šventė yra Dievo meilės šventė. Prieš daug, daug metų Jėzus pasirodė vienai seselei, kuri Jį labai mylėjo. Jos vardas buvo Margarita. Jėzus jos prašė paskelbti žmonėms, kad jei kuriuose namuose bus pakabinas paveikslas su Jo švenčiausia širdimi, tai šeimai Jis duos savo malonės ir taikos. Jis paguos visuose sunkiuose ir priglaus visus, kurie į Jį kreipiasi, o ypač padės mirties valandą. Jis pažadėjo palaiminti visus mūsų darbus ir pasigailėti nusidėjėlių. Visi žmonės, kurie mylės ir garbins švenčiausią Jėzaus Širdį, jų vardai bus įrašyti toje širdyje amžinai.

Jėzus taip pat prašė per šv. Margaritą Mariją, kad visi tikintieji priimtų šventą komuniją pirmąjį mėnesio penktadienį devynius mėnesius iš eilės. Kas tai darys, Jėzus pažadėjo gausiai atlyginti ir padėti.

TĖVELIO DIENA

Birželio mėnesį taip pat švenčiame tėvelio dieną. Dievas mus taip labai myli, kad Jis mums davė Jėzų su meile degančia širdimi. Dievas mums taip pat duoda tėvelį, kuris prižiūri mūsų šeimą ir myli kiekvieną šeimos narį.

Sugalvokite gražią maldele už savo tėvelį. Įrašykite ją į savo nupieštą pasveikinimą ir paduokite Tėvų dienos proga. O jeigu jūsų tėvelio jau nebėra šiame pasaulyje, tą kortelę su malda padėkite bažnyčioje prieš Šv. Jėzaus Širdies atvaizdo.

Mes turime būti Dievui labai dėkingi už savo tėvelius ir turime jiems melsti stiprybės ir sveikatos.

KEISTA KELIONĖ

Linda Stačiokaitė

VI.

Mikas su Saulium pribėgo prie daktaro. Jis juos tvirtai apkabino. Visi trys nužingsniavo į laukiantį lėktuvą, kurio šviesos raudonai žybciojo pilkame miške. Iš lėktuvo buvo girdėti Dėdės Petro talkininkų šauksmai:

— Suradom! Valio, valio!

Mikas su Saulium nusišypsojo ir visiems paspaudė rankas.

— Ačiū labai, kad mus suradot. Kad nepritrūko kant-rybės. Aš neprisimenu, kada man lėktuvo motorai taip gražiai skambėjo, kaip šiandien, — nusijuokė Saulius.

Dėdė Petras daug nekalbėjo. Jis greit ištraukė dvi šiltas antklodes ir pilstė kažkokį gėrimą. Vaikai apsisupo ir išgėrė, ką daktaras jiems davė. Tas gėrimas buvo labai keistas ir stiprus. Bet nuo jo pasidarė šilta, šilta. Daktaras dar patikrino jų pulsą, širdies plakimą ir temperatūrą.

Mikas pradėjo pasakoti, kaip jie paklydo ir kaip apsisaugojo nuo pūgos sniego name.

Saulius taip pat bandė pritarti, bet jo liežuvis buvo toks sunkus, kad vos galėjo apversti. Ir akys merkėsi, merkėsi. Jis jautė tik malonią šilumą ir keistą virpėjimą kojose.

— Jau mes čia! — kažkas sušuko.

— Ką? Kur yra "čia"? — paklausė tik nubudęs Saulius, nesuprasdamas, kas dedasi.

Jam niekas neatsakė. Kažkas jį paėmė už parankės ir vedė iš lėktuvo. Saulius pajuto šaltą vėją ant veido ir akys pradėjo ašaroti. Viskas atrodė keistai miglota, kaip sapne. Berniukas sunkiai vilko kojas, kurios vis kliuvo už lėktuvo laiptelių. Aikštėje buvo daug žmonių ir jie kažką šaukė.

— Pamojuok, Sauliau. Jie čia susirinko judviejų pasitikti.

Saulius pakėlė ranką ir pajudino pirštus. Jis jautėsi, kaip medinė lėlė. Žmonės kažką šaukė, bet berniukui viskas skambėjo, kaip lėktuvo motorų ūžimas.

— Kur aš esu? Kas čia darosi? Kada bus vakarienė?
— staiga atsisėdo nubudęs Saulius. — Mikai, kur tu?

— Labas rytas! Ar jau išsimiegojai?

Bet Saulius negalėjo susigaudyti. Aplink visur baltos lovos ir balti staliukai. Čia nei namai, nei Miko trobelė, nei lėktuvas. . .

— Tu ligoninėj, Sauliau. Mus abu paguldė. Ar žinai, kad tu miegojai dvi dienas ir dvi naktis! — juokdamasis aiškino eskimukas Mikas.

Kai Saulius pasveiko, jau buvo laikas jam grįžti į namus. Jis negalėjo tikėti, kad taip greitai laikas prabėgo.

Saulius mojavo sudiev Mikui ir sudiev Dėdei Petru. Sudiev eskimams ir šiaurės miškams. Sudiev Aliaskai!

Jis stovėjo ant laiptelių ir ilgai žiūrėjo į plačius snieguotus laukus. Bet kažkas iš lėktuvo šūktelėjo, kad jau laikas pakilti. Saulius greit įlipo ir atsisėdo prie lango.

— Turbūt namai atrods labai keistai, — galvojo sau berniukas. — Reikės vėl iš naujo prie visko priprasti — ir prie mamos blynų su mėlynėm.

Lėktuve nebuvo daug keleivių. Kadangi kelionė ilga, reikėjo kelis kartus sustoti. Įlipo daugiau žmonių. Vienas atrodė, kad skrenda į šiaurę, ne į pietus. Jis buvo pasikėlęs palto apykaklę taip, kad tik jo akys žibėjo virš jos. Jis atsisėdo už ponios su dviem vaikučiais.

— Oi, ir vėl reiks į mokyklą eiti, — toliau galvojo Saulius. — Bet bent turėsiu ką papasakoti. Visi manys, kad gyvenau lediniame name... — ir jis nusišypsojo. Saulius daug išmoko Aliaskoje. Kada nors jis sugrįš ir dirbs kaip Dėdė Petras...

Staiga pasigirdo triukšmas. Suspiegė mažas vaikas ir moteris suriko.

— Nejudėkit, arba šausiu. Ši kelionė bus kiek ilgesnė negu manėt.

Šaltas šiurpas perbėgo Sauliui per nugara. Vyras su pakelta palto apykakle stovėjo atkišęs pistoletą į kelevius. Viena ranka stipriai laikė nusigandusį vaiką.

— Einu pilotui pranešti, kad kelionės planai šiek tiek pasikeitė, — suurzgė vyras ir ėmė žingsniuoti link piloto kabinos. Jis ėjo lėtai, dairydamasis į visas šalis, ar niekas nejuda. Praėjo pro Sauliaus vietą.

— A-a-a-čiūūū! — sučiaudėjo Saulius.

Bumpt, trinkt! kažkas griuvo. Saulius bijojo akis atverti.

— Duokit virvės! Turiu jį! — sušuko vyriškas balsas.

Saulius atidarė akis. Ant grindų gulėjo užpuolikas. Kitas vyras jį laikė prispaudęs prie grindų, sunertomis ant nugaros rankomis. Keli keleiviai tuoj šoko į pagalbą. Surišę užpuoliko rankas ir kojas, dar akis jam užrišo. Pasodino į priekinę sėdynę ir saugojo jo paties pistoletu.

— Bravo berniukas! — Sauliui patapnojo per petį vyras, kuris už jo sėdėjo.

— Bet aš nieko nepadariau...

— Kaip tai, nieko? Išgąsdinai jį ir davei progą anam stipruoliui jį už kojų pagriebt. Jei ne tu, kažinkur būtų mus nuskraidinęs.

Lėktuvas nusileido artimiausiame aerodrome. Policija atėjo ir suėmė surištąjį.

— Paskutinis nuotykis, — atsiduso Saulius. — Namai jau nebetoli. Turėsiu priprasti prie ramaus gyvenimo...

JONUKO IŠRADIMAS

N. Butkienės pasaką pritaikė E. J.

Tėtis nupirko Jonukui meškerę.

— Še, Jonuk. Bus darbo visai vasarai. Jeigu meškėriosi kasdien — išmoksi tylėti, įprasi būti kantrus ir nė nepajusi, kaip pasidarysi geras žvejys. Bus ir malonumas ir nauda.

— Nenoriu, tète, meškerės. Nenoriu.
— Imk, Jonuk! Meškerė — geras ir sveikas sportas.
Žuvavimas, Jonuk, tai ramybė ir poilsis.
Jonukui pasidarė baisu.

— Tai ir ot! Kad jau bus, tai jau bus! — po pasišiaušusiais plaukais, mąstė Jonuko smegenys. — Turėsiu sėdėti, tylėti ir, noriu ar ne, kepti saulėje. Vienas mano “aš” sėdės ant upės kranto ir lauks žioplos žuvies, o kitas mano “aš” — skris lig debesų, ar sykiu su vėjais supsis medžių viršūnėse.

Jonukas galvojo. Net užsimerkė. Dar ir dar kartą jis nutarė meškerės neimti. Jis nutarė tėveliui pasakyti: “Dėkui, ne! — ir, nieko nelaukiant, tuoj pat nerti į krūmus. Ten, lizdelyje, trys geltonsnapiai jo draugai laukė.

Taip galvojo Jonukas, kol buvo užsimerkęs. Kai atsimerkė, prieš jį stovėjo tėvelio batai. . .

Jonukas ištiesė ranką, paėmė meškerę ir pasakė: “Ačiū”. Nukiūtino prie upės.

— Meškerionė yra nuobodžių pasaka! — eidamas prie upės kalbėjo sau Jonukas.

Norėdamas išsivaduoti iš meškerės kabliuko, kurį vėjas supo po pat nosim, Jonukas meškerę paguldė ant pievutės.

— Kol aš ką nors sugalvosiu, meškerė tegul sau pasvajoja, kad ant jos pakibo visos upelio žuvys, — labai, labai nepatenkintas bumbėjo Jonukas.

Savo šeimoje, Jonukas buvo garsus išradimais. Tai ir dabar, pagalvojo ir nutarė:

— Turi būti kokia išeitis. Nejau tektų visą vasarą nuobodžiauti?

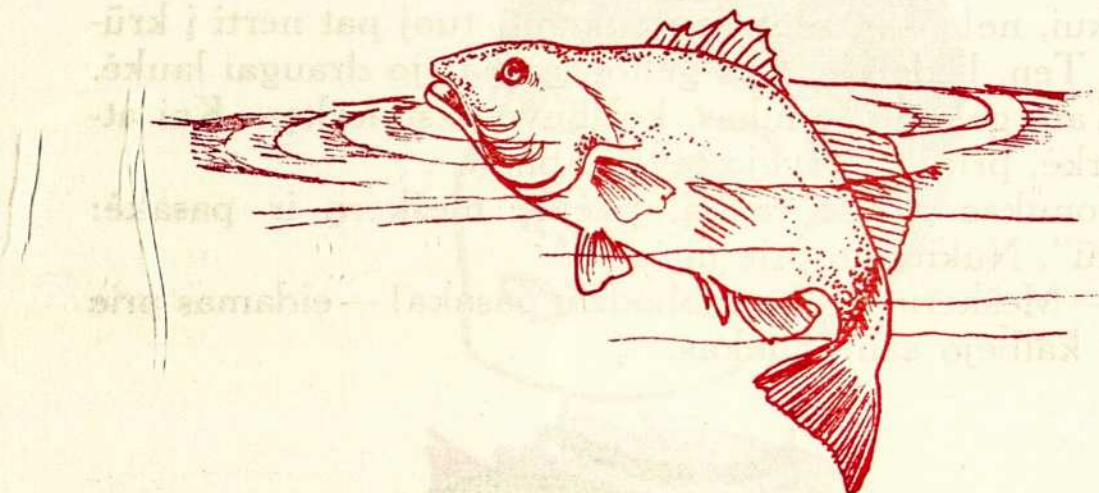
Ir staiga — jam į galvą šovė puiki mintis.

Jonukas nubėgo į kiemą ir atsivežė savo medinius ratukus. Atsivežęs rišo virvutes, kalė vinutes, derino pagaliukus, mezgė mazgus, tempė, suko ir vartė.

— Bus gerai, — nusprendė Jonukas.

Tarp dviejų pagaliukų ir seno vežimuko rato, Jonukas įstatė meškerę. Prie virvutės pririšo Margiuko žaislinį kaulą. Tuomet pašaukė Margį ir įsakė:

— Sėdėk ir lauk. Lok tik tuomet, kai meškerė pagaus žuvį. Supranti?

Gudrus šuo suprato. Klausė ir laukė. Netrukus Margiukas pamatė, kad upėje, ten, kur suposi plūdė, taškėsi žuvies uodega.

Žuvimi Margiukas nesirūpino. Tokia čia bėda! Šuniukui buvo svarbu, kad sykiu su žuvimi judėjo ir lankstėsi meškerė, o su meškere ir prie virvutės pririštas žaislinis kaulas.

Margiukas buvo kantrus, bet kai kaulas ėmė kilti, kristi ir daužytis į Jonuko vežimuką, Margiukas neiškentė. Bėgo šen, bėgo ten, šokinėjo į viršų, bet kaulą pagauti nesisekė. Supratęs, kad jo pastangos veltui — paleido gerklę loti.

Į Margiuko lojimą atbėgo Jonukas.

— Ei, pagavai! — žuvį iš upės traukdamas ir nuo meškerės nukabindamas, šokinėjo ir šaukė Jonukas. — Tėte! Tėte! Mamytė! Išradimas! Išradimas!

Tėvelis šypsojos. Mamytė taip pat.

— Tai ot! Ar ne? Tai bent! Ar ne? — kartojo ir kartojo Jonukas.

Strazdanotame Jonuko-išradėjo veidelyje ir mėlynoje akyse spindėjo džiaugsmas.

CIRKAS

Violeta Palčinskaitė

Atkeliavo tikras cirkas.
Cirke šoka —
Tikras žirgas.
Ir tikra mergaitė, aišku,
Palubėj ant lyno vaikšto.

Tikros meškos
Muša būgną.
Klounas ryja
Tikrą ugnį.
Ploja dėdės,
Ploja tetos, —
Nes labai patinka, matos.

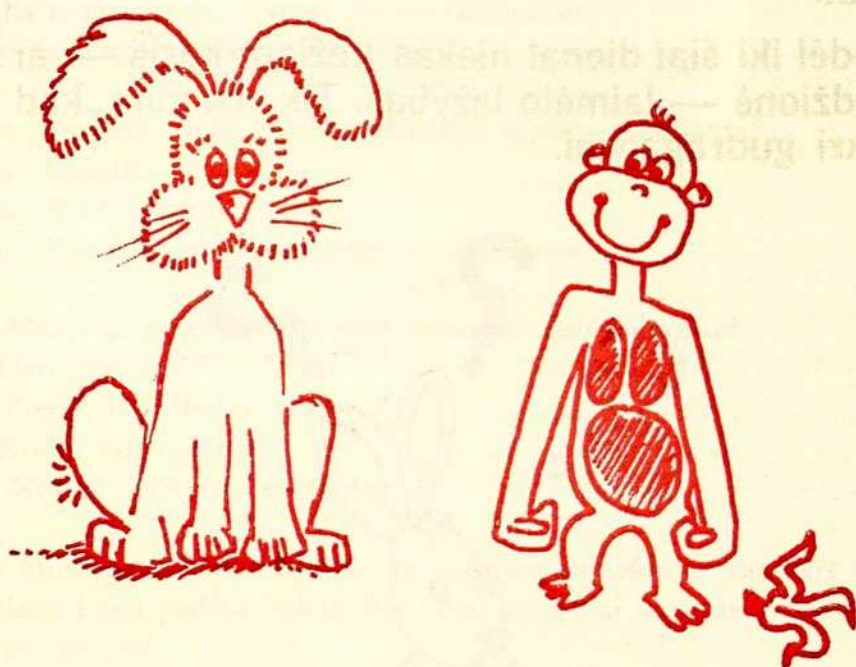
Marga marga,
Mirga mirga,
Visas miestas lėks —
Į cirką!

KURIS GUDRESNIS?

Vyturys

Susiderėjo kartą zuikis ir beždžionė: kuris iš jų galės ilgiau išsėdėti vienoje vietoje nepajudėdamas.

Susitarė ir sėdi. Sėdi, sėdi, nė vienas nejuda.

Po kokios valandos, o gal tik pusvalandžio, beždžionėi pasidarė nesmagu. Nutirpo visas kūnas. Ji labai nori pajudėti, bet bijo lažybų pralaimėti. Tada ji sugalvojo zūkį apgauti ir ėmė pasakoti.

— Kai aš buvau kare, mane sužeidė čia, čia ir čia, —
kalbėjo beždžionė, rodydama sužeidimo vietas. Ji visa
kraipėsi, lingavo ir jai pasidarė geriau. Nebereikėjo su-
stingus sėdėti.

Bet zuikis tuoj pat suprato beždžionės gudrybes.
Gudrią galvą turėjo ir jis. Ėmė beždžionei pasakoti:

— O kai aš buvau kare, aplink mane skraidė šimtai
kulku. Iš visų pusių kulku lietus! Tai aš greit čia pašoku,
greit ten, greit čia. Ir tokiu būdu išlikau gyvas ir sveikas.

Taip pasakodamas, zuikis šokinėjo į visas puses. Iš-
mankštino kojeles, pajudino auseles, pakrutino ūsus, ir
vėl sėdi.

Todėl iki šiai dienai niekas nežino, kuris — ar zuikis
ar beždžionė — laimėjo lažybas. Tik visi žino, kad tie du
yra tikri gudragalviai.

PASIJUOKIME

Onutė: Ar girdėjai, kad vaikas, maitinamas dramblio pienu, per kelias savaites užaugo 20 svarų?

Jonukas: Kieno tas vaikas?

Onutė: Dramblio.

Vytukas pirmą kartą dalyvauja koncerte.

Vytukas: Mamyte, kodėl tas ponas grumuoja su lazda anai panelei?

Mama: Jis negrumuoja, Vytuk. Jis — dirigentas.

Vytukas: Tai kodėl panelė taip rėkia?

Mokytoja: Jurgiuk, koks gyvis mažiausiai maisto reikalauja?

Jurgiukas: Kandis.

Mokytoja: Kodėl kandis?

Jurgiukas: Kandis nieko negrauzia — tik skyles.

Aldutė: Mamyte, ar galiu imti tuos obuolius nuo lentynos?

Mama: Gali, vaikeli.

Aldutė: Gerai, kad leidai, mamyte!

Mama: Kodėl taip gerai?

Aldutė: Nes aš juos jau suvalgiau...

Juozukas atostogavo pas močiutę. Jis kasdien nunešdavo vandens į vištidę ir pripildavo į ten padėtą indelį. Bet vieną rytą, kai močiutė išvirė kiaušinių pusryčiams, jis tarė:

— Močiute, aš daugiau nebepilsiu vištoms vandens!

— Kodėl ne, vaikeli? Joms reikia gerti.

— Kad, močiute, šie kiaušiniai jau ir taip per skysti!

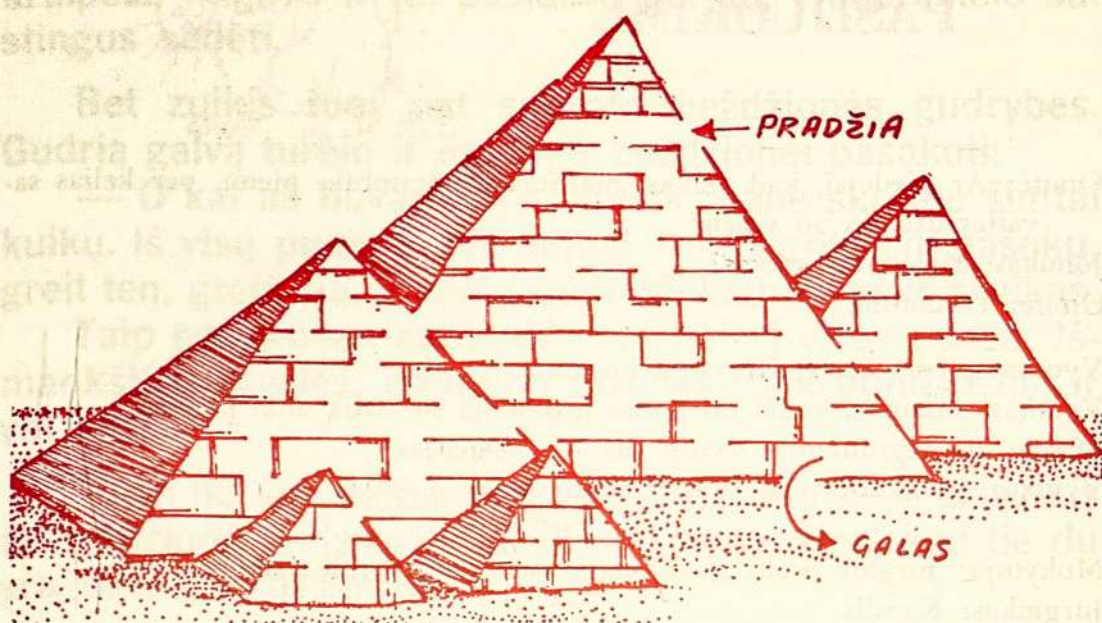
Mokytojas: Romuk, jei mama turi tik keturias bulves, kaip ji gali jas padalinti penkiem vaikam, kad visiems išeitų po lygiai?

Romukas: Padaryti bulvių košę, ponas mokytojau!

Tėvas: Jonuk, tu per daug nori. Esi tikras paršelis. Ar žinai, kas yra paršelis?

Jonukas: Taip, tėveli. Paršelis yra kiaulės sūnelis.

PIRAMIDĖS

Didžiosios Egipto piramidės. Viduryje — Keopo didžioji.
Pabandyk apeiti visas piramides ir nepaklysti!

Būrelis jaunų keliauninkų stovėjo Saharos smėlio dykumoj žiūrėdami į tris pasauly didžiausius paminklus — piramides. Jas pastatė prieš 5000 metų. Iš šių trijų didelių paminklų, karaliaus Keopo piramidė yra pati didžiausia: aukštesnė už 40 aukštų namą.

— Kodėl čia pastatė tokiais milžiniškas piramides, broli Pauliau? Ar jose kas gyveno? — parūpo Jonukui.

— Matot, vaikai, seniau egiptiečiai savo prosenelius garbindavo kaip dievus. Jie manė, kad žmogui mirus, jo siela dar ilgai ilgai gyvena kūne. Todėl jie mirusiems statydavo paminklus, kuriuose juos laidodavo. Manydami, kad mirusiam reikia visko kas būtina gyvenime, kartu laidodavo auksą, šarvus, maistą ir kitus dalykus.

Karaliai ypatingai stengėsi sau pasistatyti tokias laidojimo vietas, kad jos stovėtų šimtus, tūkstančius metų.

Keopo piramidę statė 100,000 vergų per 20 metų. Ji pastatyta iš kelių milijonų akmenų gabalų, kurių kiekvienas sveria apie pusterčios tonos. O tais laikais nebuvo jokių mašinų — viską vilkti ir dirbti turėjo vergai.

— Ar karalių Keopą toį piramidėj ir palaidojo? — susidomėjo Antanukas.

— Buvo sakoma, kad karaliui Keopui mirus, su juo toį piramidėj palaidojo labai didelius turtus. Apie 818 metus, Egipto sultonas Al Mamoun nutarė tą turtą iš piramidės pavogti. Bet įėjimas į piramidę jau seniai buvo užverstas. Darbininkai kasė, vertė akmenis ir jau norėjo darbą mesti, kai jiems pavyko rasti tunelį. Su džiaugsmu jie puolė į vidų, bet vos kelis žingsnius paėję jie pamatė didelį granito gabalą, kuris užstojo praėjimą tolyn į piramidę. Tada sultonas įsakė apkasti aplink tą granito gabalą, nes pats granitas pasirodė per kietas iškapoti.

Pirma savo darbininkų bėgo sultonas Al Mamoun tuneliu, kuris vedė augštyn į piramidės vidų. Jie priėjo augštą, ilgą ir siaurą kambarį, o jo gale — laidojimo salė. Sienos ir lubos puošėsi nepaprastai dideliais raudono granito gabalais. Iškęšęs savo žibintą, Al Mamoun žiūrėjo salėn, tikėdamasis rasti krūvas aukso, brangakmenių... Bet aplink supo granito tuštuma. Vienoj pusėj stovėjo didelis taip pat raudono granito sarkofagas — vieta, kurioj turėjo būti paguldytas karaliaus kūnas. Bet jame nieko nebuvo, tik tuščias karstas. Karaliaus Keopo šeima, žinodama žmonių godumą, piramidę uždarė, o visi galvojo, kad ten karalių palaidojo. O iš tikro jį paslapčia palaidojo kitur. Kur — žmonės ir iki šios dienos nežino”.

Antanukas su draugais ir palydovais vaikšto piramidės tuneliais, klausosi aiškinimų apie piramidžių statymą ir tuos Egipto valdovus, kurie jas sau statė. Vaikstant tais tamsiais tuneliais, rodos, junti praėjusių amžių paslaptis.

I. SURASK VARDUS!

Šiame raidžių kvadrato rask 18 mergaičių ir berniukų vardų. Gal rasi ir savo draugų vardus!

B	H	M	O	N	I	K	A	D	B	V
T	D	A	N	U	T	Ė	K	R	C	L
O	V	I	K	T	U	T	Ė	Ū	A	A
M	S	K	L	M	A	R	Y	T	Ė	R
A	L	G	I	S	P	P	K	A	B	V
S	P	G	R	K	D	A	Ė	C	N	I
S	A	N	D	R	A	U	S	E	I	D
Z	U	A	A	I	I	L	T	G	D	A
B	R	L	L	S	V	I	U	L	A	S
C	A	D	I	T	A	U	T	Ė	D	Ė
A	K	O	A	I	O	S	I	F	G	H
D	L	N	P	N	I	D	S	K	J	L
M	F	A	R	A	S	A	O	M	N	I

II. KAS TINKA?

Atspėk žodžius ir įrašyk brūkšnelių vietoje.
Tada išilgai gausi gerai žinomą žodį.

1. Lietuvos medis, minimas dainose.
2. Iš ko mes valgome?
3., žalčių karalienė.
4. Ne ilgas.
5. Dega
6. Ką geriamo ištroškę?
7. Vyro vardas.

1. —————
2. —————
3. —————
4. —————
5. —————
6. —————
7. —————

III. MİSLES

1. Dvi motinos, dvi dukterys — bet tik 3 moterys.
Kas jos?
2. Mane rasi tu darže,
Danguje ir vandeny.
Esu duonoj ir širdy —
Neieškok tiktai miške,
Upėj, pievoj, ežere!
Kas aš esu?

IV. ANAGRAMOS

Anagramos yra žodžiai, kurių raides gali sukeisti ir gauti kitą žodį: mūras - rūmas.

Bandyk iš šių žodžių raidžių sudaryti naujus žodžius:

1. AKTAS	6. KAITRA
2. ARAS	7. GARAS
3. AUDRA	8. MASE
4. GERVĖ	9. SULA
5. NARVAS	10. KAULAS

V. KURIS NETINKA?

Išbrauk žodį, kuris netinka iš kiekvienos žodžių kolonos.

1. UPĖ
EŽERAS
KALNAS
VANDENYNAS	4. ARKLYS
LĖKTUVAS
LAIVAS
AUTOMOBILIS
2. PLANETA
SAULĖ
MĖNULIS
RAKETA	5. STATULA
PIRAMIDĖ
PILIAKALNIS
URVAS
3. EUROPA
ALIASKA
AUSTRALIJA
AZIJA	6. ŽMOGUS
BANGINIS
LIŪTAS
ŽALTYS

VI.

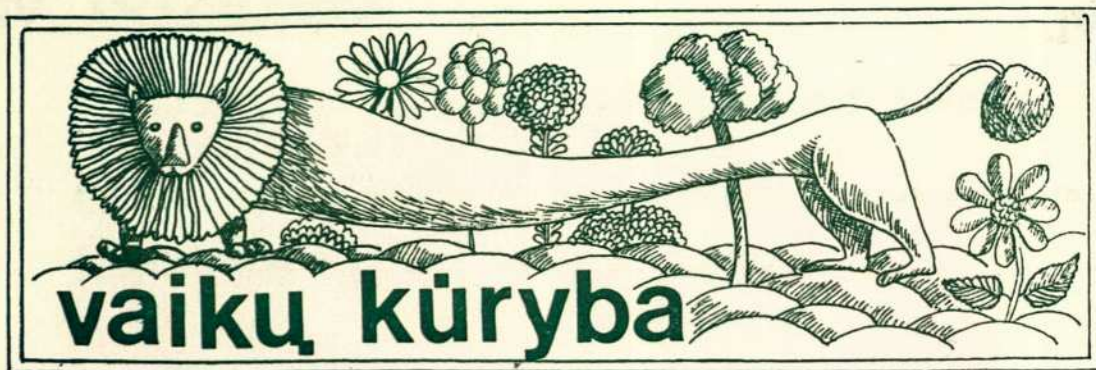

Skersai:

2. Gintaras dažniausiai
(spalva)
5. Vytauto Didžiojo motina.
Kalnas Palangoj pramintas jos vardu.
7. Nemuno intakas, minimas dainoje:
"Kur bėga
9. Smėlio kalva pajūry.
11. Kas šiuo galvosūkiu vaizduojama?
13. Tekantis vanduo.
14. Jūra, siekianti Lietuvą.
15. Didžiausias Nemuno intakas.
(Upė, kuri įbėga į Nemuną)

Žemyn:

1. Prie tautinių rūbų moterų dėvimas
gintarinis papuošalas.
3. Panevėžio apskrity Nemuno intakas:
"Ten susimąstęs tamsus"
4. Jūros krantą sudaranti žemė.
5. Kas išmeta gintarą iš jūros?
6. Žemaičių upė — Nemuno intakas.
7. Nemuno intakas, tekęs pro Anykščius.
8. Svarbiausias Lietuvos uostamiestis.
10. Gražiausia Lietuvos vasarvietė.
12. Gintaras iš šito padarytas.
(Galvosūkių atsakymas psl. 28)

AŠ MĖGSTU PASAKAS!

ASILAS, LAPĖ IR VARNA

Vieną kartą gyveno asilas, lapė ir varna. Varna vis gyrėsi, kad ji gali greičiausiai skristi iš visų paukščių, o lapė sakė, kad ji greičiausiai bėga. Asilas tik sakė, kad jis yra niekam tikęs, labai labai lėtas...

Kartą lapė sugalvojo lenktyniauti su varna. Ir asilas norėjo lenktyniauti. Varna su lapė tik juokėsi, kad jis pralaimės. Lenktynės prasidėjo.

Tačiau asilas nebuvo toks kvailas, kaip atrodė. Jis turėjo planą. Jis pagalvojo, kad nebėgs į priekį, bet atbulas peršoks pabaigos liniją ir taip laimės lenktynes. Lapė ir varna nuskubėjo į priekį, o asilas pamažu perlipo per liniją. Jis laimėjo lenktynes!

Tas, kuris nesididžiuoja, visuomet laimi!

Marius Tijūnėlis

K. Donelaičio lit. mokykla Čikagoje

MEŠKIUKAS RUDNOSIUKAS

Visi lietuviški namai, kuriuose auga vaikai, turi “Meškiuką Rudnosiuką”. Ir mes turime tą knygą. Niekas jos daugiau neskaito, tik retkarčiais tą eiliuotą pasaką paimu nuo lentynos. Kai vartau tos knygos lapus, prisimenu malonias dienas, kai buvau visai maža.

“Meškiuką Rudnosiuką” mano tėvai gavo dovanų vestuvių proga. Ją padovanojo pats knygos autorius Vytė Nemunėlis. Tai žinomas ir garbingas mūsų poetas Bernardas Brazdžionis.

Pirmame knygos puslapyje jis tada įrašė: “Kad visi Polikaitukai pamiltų Meškiuką Rudnosiuką”. Tie Vytės Nemunėlio linkėjimai išsipildė. Knygą bent tūkstantį kartų perskaitė visi keturi šeimos vaikai. Todėl ji tokia sena — viršelis nudilęs, o lapai sulankstyti, apiplyšę.

Kai buvome maži, “Meškiukas Rudnosiukas” buvo mėgstamiausia mūsų knyga. Pradžioje broliai skaitydavo tą pasaką, o aš versdavau lapus, žiūrėdama į spalvotus paveikslėlius. Daug kartų prašydavau mamytės, kad vis skaitytų apie tą meškinų šeimą. Greitai išmokau deklamuoti pirmuosius keturis posmus. Meškiuką mes su broliais taip pat dainuodavome ir vaidindavome visą pasaką.

Baigusi pirmąjį skyrių, jau mokėjau visą knygelę atmintinai. Su malonumu deklamuodavau:

Ten miške, kur eglės ošia,
Po pušim sena, sena,
Buvo meškinas Rudnosis,
Rudnosienė — jo žmona.

Ir šiandien prisimenu savo linksmą vaikystę, kai kelis kartus per dieną su noru skaitydavau “Meškiuką Rudnosiuką”. Tada man namuose, kaip tam Rudnosiukui, su tėveliais būdavo “šilta, gera ir jauku”.

Rima Polikaitytė

K. Donelaičio lit. mokykla Čikagoje

KAIP ZEBRAS ATSIRADO

Vieną sykį gyveno toks žmogus. Jis turėjo šimtą arklių ir visus juos labai mylėjo. Visi jo arkliai buvo juodi, arba balti.

Kiekvieną dieną žmogus juos šėrė, šukavo ir labai jais rūpinosi. Tačiau to žmogaus ūkis pradėjo senti. Jo žmona patarė nudažyti tvoras. Jis sutiko. Buvo tik viena problema: vyras norėjo tvoras dažyti baltai, o jo žmona — juodai. Tuomet jiedu susitarė viską nudažyti juodais ir baltais dryžiais.

Dažydamas tvorą, žmogus labai pavargo ir nuėjo pamiegoti. Pabudęs nutarė pažiūrėti, ar jau dažai išdžiūvę ir pamatė keisčiausią dalyką. Visi jo arkliai buvo prisiglaudę prie šlapių dažų ir nusidažę juodomis bei baltomis linijomis. Žmogus mėgino nuplauti dažus, bet jie nenusiplovė. Neturėdamas ką daryti, jis paliko arklius, kaip buvo.

Išėjęs į namą, papasakojo žmonai, kas atsitiko. Jiedu nutarė arklius pavadinti zebrais, nes jie jau neatrodė kaip arkliai. Kai tie zebrai turėjo zebriukus, tie gimė jau su dryžais.

Ir taip atsirado zebrai: nuo vieno neatsargaus žmogaus dažytos tvoros.

Edvyna Valkiūnaitė

*K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago, IL*

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. Mergaičių vardai: (skersai) Monika, Danutė, Viktorė, Marytė, Sandra, Rasa; (išilgai) Aura, Aldona, Kristina, Daiva, Rūta, Eglė, Nida, Vida. Berniukų vardai: Algis, Paulius, Kęstutis, Arvidas.

II. 1. liepa, 2. indų, 3. eglė, 4. trumpas, 5. ugnis, 6. vandenį, 7. Arvidas. Išilgai: Lietuva.

III. 1. močiutė, mama, anūkė. 2. Raidė "d".

IV. 1. takas, 2. rasa, 3. rauda, 4. vergė, 5. varnas, 6. raktai, 7. ragas, 8. mėsa, 9. alus, 10. laukas.

V. Netinka: 1. kalnas, 2. raketa, 3. Aliaska, 4. arklys, 5. urvas, 6. žaltys.

VI. KRYŽIAŽODIS. Skersai: 2. geltonas, 5. Birutė, 7. Šešupė, 9. kopa, 11. gintaras, 13. upė, 14. Baltija, 15. Nėris. Žemyn: 1. karoliai, 3. Nevėžis, 4. smėlis, 6. Dubysa, 7. Šventoji, 8. Klaipėda, 10. Palanga, 12. sakai.

LIETUVA

Lietuvoje yra daug miestų. Didžiausi yra: Vilnius, Kaunas, Klaipėda. Taip pat yra daug upių: Nemunas, Neris ir kitos. Vieni laikų Lietuva buvo stipri ir didelė valstybė. Dabar Lietuva nėra laisva. Jinai komunistų užimta. Kada nors norėčiau pamatyti Lietuvą.

Arvidas Remeza, 3 sk.

Maironio mokykla New Yorke

Lietuva yra mūsų tėvynė. Seniau Lietuva buvo didelė valstybė. Lietuvos sostinė yra Vilnius. Vilnių įkūrė Gediminas. Lietuva atgavo laisvę 1918 metais, vasario 16 d. Dabar rusai pagrobė Lietuvą, Mes neužmirštame savo krašto ir kasmet švenčiame vasario 16-tą dieną.

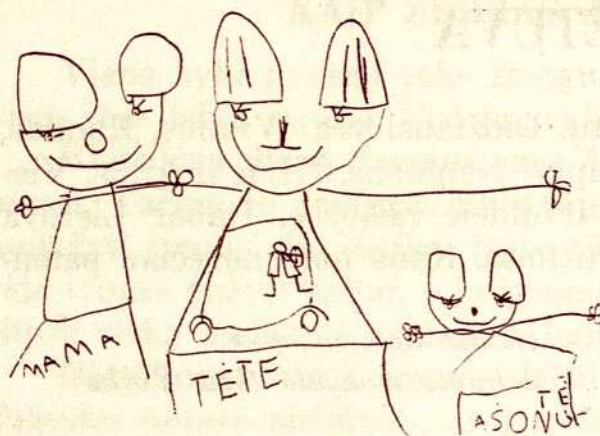
Marius Maldutis, 3 sk.

Maironio mokykla New Yorke

Rusai užėmė Lietuvą per antrą pasaulinį karą. Jie išvežė daug lietuvių į Sibirą. Jie išvežė ir mano prosenelius. Daug žmonių išbėgo iš Lietuvos. Rusai neleidžia lietuviams eiti į bažnyčią. Dabar Lietuvoje vaikai, kurie eina į bažnyčią, gauna blogus pažymius. Kai lietuviai lanko gimines Lietuvoje, rusai tikrina jų lagaminus. Bet aš vistiek noriu aplankyti Lietuvą!

Lina Matusaitytė, 3 sk.

Maironio mokykla New Yorke

*Onutė Smalenskaitė, 4 m.
Toronto lietuvių Vaikų namai
"Mano šeima"*

PAVEIKSLŲ paroda

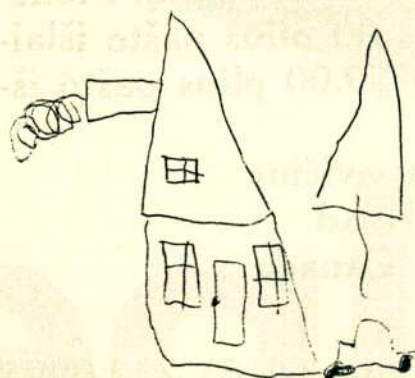
*Almis Udrys, 8 m.
Jackson, MI
"Dainavos aidų" repeticija:
Vaikai šoka Suktinį,
mama skambina pianinu*

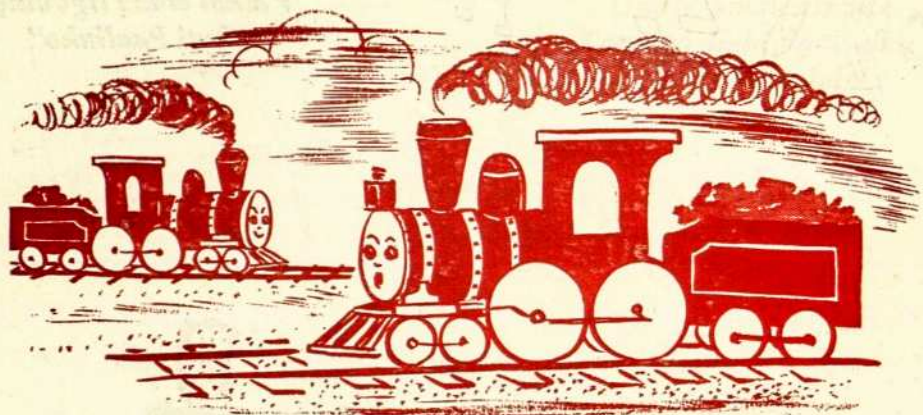
Andrea Demantavičiūtė, 4 m.
Toronto lietuvių Vaikų namai
"Vaikai eina į ligoninę
lankyti Pauliuko"

Indrė Šelmytė, 4 m.
Brampton, Ontario

Taras Chormanaz, 4 m.
Toronto lietuvių Vaikų namai
"Mūsų namas"

NAUJA PLOKŠTELĖ SU ŽAIDIMAIS VAIKAMS "DU GAIDELIAI"

DU GAIDELIAI, naujai leidžiama vaikams plokštelė, tinka vaikams nuo gimimo iki 12 m. amžiaus. Sukūrė kanadiečiai: Vaidotas Vaičiūnas, Rūta Valaitienė, Irena Čerškienė, Andrius Čerškus ir Paulius Vytas. Iš viso įrašyta 18 dainelių po 1-3 minučių ilgumo. Dainelės, kaip pav. "Du gaideliai", "Tas mažasis traukinukas" ir kitos naujai sukurtos, palydimos "electronic synthesizers" garsais. Kartu su plokšte gaunama ir knygelė, kurioje rasite dainelių žodžius ir piešinius, kurie parodo kaip žaisti pagal dainuojamą dainelę. Ypatingai pageidaujant, galima užsisakyti ir juosteles. Juostelės be knygelės. Plokštelės kaina (įskaitant knygelę) \$11.00 plus pašto išlaidos. Juostelės kaina (be knygelės) \$9.00 plus pašto išlaidos.

Užsakymus priima: Alfonsas Juozapavičius
68 Princeton Road
Toronto, Ont. Canada
M8X 2E4

Telefonu vakarais: (416) 239-0995